

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת קרח תשפ"ו × עלון 195

בהשגחה

מהדירה הקטנה בצפת לדירת חלומות באשדוד

צוות "השגחה פרטית" התרגשו ביותר לשמוע את הסיפור שהשאיר יהודי מצפת בקו:

ברוך ה', נישאנו לפני 20 שנה. באותה תקופה עמדה דירה של דוד שלי, אח של אמא שלי, ריקה, והוא ביקש שנבוא לגור בה. כך חיינו במשך 15 שנה בטוב ובנעימים.

לפני 5 שנים הדוד נפטר ללא זרע של קיימא, וכאן התחילו העניינים להשתבש. בני המשפחה מסביב התחילו לרמז, בתחילה ברמזים דקים, ובהמשך בדרכים נוספות, שעלינו לעזוב את הדירה.

לא אכנס כאן לעניין ההלכתי ששאלנו את הרבנים, כי זה לא נוגע לעצם הסיפור.

ישבנו אני ונוות ביתי יחד וחשבנו מה לעשות. הייתה לנו אפשרות להיכנס לדירי תורה ומחלוקות, אך ידענו שזה עלול לצער מאוד את המשפחה בכלל, ואת אבי בפרט.

ברוך ה' שאנחנו מחוברים לכולל העולמי של קו "השגחה פרטית", ושם אנחנו שומעים כל הזמן שדירה היא משמים ופרנסה היא רק מידי הקב"ה. הדברים הללו חלחלו בנו כל כך, עד שהחלטנו פשוט לעזוב את הדירה בלי שום ויכוח.

אני רוצה לספר לכם את סוף הסיפור:

כיום, 5 שנים אחרי, יש לנו דירה ענקית באשדוד, דירה גדולה פי 4 מהדירה הקודמת. לא חלמנו מעולם שתהיה לנו דירה נוחה וטובה כל כך.

ואני אומר לעצמי: אם היה לי פעם צד לכעוס על המשפחה, כיום אני מכיר להם טובה, שהם היו השליחים הנכונים להוציא אותנו מהדירה - כדי שנגיע למה שיש לנו היום.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

אל מול פני הסכנה בכיפל חארס

אספוסוף ערבי עוין מקיף את רכבו של הצדיק רבי גרשון ליבמן, ביישוב כיפל חארס. אבנים כבדות מתעופפות, והוא נותר שלם, עש ושמח בבוראו אוהבו.

פעמיהם לעבר היישוב הערבי הבלתי אוהד, בלשון המעטה.

הרכב נסע דקות אחדות בין שבילי הכפר, ולפתע נשמעה צווחה מקפיאת דם בשפה הערבית:

"יאהוד! אַקְסְכוּוּם!" - יהודים! תפסו אותם!

מכל עבר הגיחו נערים ערביים ששים אלי קרב, אווזים במקלות ובאבנים גדולות, החלו לדלוך בעקבותיו של הרכב. הנהג ניסה להאיץ ככל יכולתו ולהימלט מהזירה המתלקחת, אך לשווא. רגליהם של הפורעים הצעירים השיגו את הרכב והחלו להקיף אותו מכל צד.

הצבע אזל מפניהם של הנוסעים, לבד מפניו המאירות, הרגעות והשלזות של רבי גרשון, שנותר באותה ארשת פנים כאילו לא אירע דבר. גם כאשר אחד הנערים הערביים פתח בכוח את דלת הרכב הקדמית וחטף את מגבעתו של ראש הישיבה, לא חת ולא זע כלל, אלא עמד איתן בביטחונו המוחלט בבוראו שלא ינום ולא יישן.

לאחר דקות נסיעה טרופה ארוכות, הגיע הרכב אל סמוך למקום הציון הקדוש, ורבי גרשון יחד עם מלווי יצאו רגלית לכיוון הקבר. עודם צועדים, לפתע החלו להתעופף לעברם מרחוק אבנים גדולות, זו אחר זו.

"רבי!" צעקו מלווי של רבי גרשון, "היזהר מפני האבנים, לבל תפגענה בך חס ושלום!"

ורבי גרשון עונה לעומתם בבת שחוק, בחיכו הנצחי שבו לכל הבלי עולם הטבע החומרי, אותו חיוך שלא מש מפניו גם אל מול הנאצים הרשעים בגטו או במחנה:

"ד' יעזור! ד' ישמור עלינו! אם גזרת שמיים היא שתיפולנה עלינו אבנים - הן תיפולנה, ואם לאו - הרי לא נפגע כלל וכלל אפילו כחוט השערה!"

ואכן, למרבה הנס שבו רבי גרשון ומלווי לירושלים בלא כל פגע.

הרכב הישן והחורק התפתל שוב ושוב בעליות ובמורדות החדים, ויושבי הרכב היטלטלו כהוגן מצד לצד. מטעי עצי זית רחבי ידיים בגווי הירוק כיסו את המדרונות הנשקפים מבעד לחלונות, ונוף מרהיב נפרש לאורך כל הנסיעה לעבר עמקי השומרון המוריקים.

והנה הגיע הרכב אל היעד. כיפל חארס - היה רשום על השלט בכתב ערבי מסולסל. ברוכים הבאים ליישוב הערבי הוותיק, בו נמצא ועומד קברו של יהושע בן נון.

ליבם של היושבים החל לפעום בחוקה. נהג הרכב האיץ את מהירות הנסיעה והחל לנווט את הרכב בערנות גבוהה בין הסמטאות הצפופות. הרכב החליק במהירות בינות לבתים הכפריים העתיקים, לצד מבני הבטון החדשים. דממה כבדה עמדה בחלל הרכב. הנוסעים שלחו לעבר החלונות מבטים מודאגים מעניינים זרויות פחד עמוק. רק שלא יבחינו בהם תושבי המקום הישמעאלים. רק שלא יתעורר זעמם ושלא ייגעו בהם לרעה.

רק אחד מכל יושבי הרכב ישב שלו ורגוע, נינוח, עולז ושמח, משל נוסע הוא כעת בשביליה של שכונת מאה שערים הירושלמית.

אף לא צל צילו של פחד או של חוסר מנוחה הופיע על פני האיש שישב במושב הקדמי. כולו אומר יישוב הדעת, רוגע וביטחון מוחלט בבורא יתברך. כל כולו משדר עליזות חלזול מופגן בכל הבלי העולם הזה, חששותיו ופחדיו. יש בורא לעולם! מה יש לפחד מנברא יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא, מלא כל הארץ כבודו?!

היה זה הצדיק המופלא רבי גרשון ליבמן, מענקיה של ממלכת הבטחון 'נובהרדוק' ומי שהקים אותה מחדש לאחר מלחמת העולם השנייה. במהלך ביקורו של הצדיק בארץ הקודש, ביקש ממלווי כי חפצה נפשו לפקוד את ציונו של יהושע בן נון. שמו אפוא

× כך היה צריך להיות ×

מספר יהודי מביתר:

מאז שהבן המיוחד שלי נולד, אני מסובב בגילויים מדהימים של השגחה פרטית.

התינוק נולד עם מוס בלב. הלב, שאצל אדם בריא מכיל ארבעה חדרים שביניהם מחיצה חזקה, ובה שסתומים שנסגרים ונפתחים בתאום מושלם - היה מפורז. הפרוזדורים היו פתוחים, ולחיות בצורה כזו זהו דבר כמעט בלתי אפשרי.

במשך כמה חודשים טופל התינוק בבית החולים, ועל התקופה הזו לבדה יכולתי לכתוב שלושה ספרים: האחד - סיפורי השגחה פרטית, השני - גמילות חסדים של עמך בית ישראל, והשלישי - ההשגחה הפרטית שבחסדים אלו.

הרופאים הגיעו למסקנה שיש לערוך לילד ניתוח של תיקון הפרוזדורים בלב. זהו ניתוח מורכב שלא מתבצע בכל מקום. הוחלט כי התינוק ינותח בעין כרם. לשם כך היה צורך להעביר לשם דיסק ובו צילומים שנעשו בשערי צדק.

ובאחד הימים אחרי שהשתחררנו מבית החולים שערי צדק, התקשרו אליי מהדסה עין כרם ואמרו, שאם ברצוננו לזרז את העניין, כדאי שכבר היום נביא את הדיסק מבית החולים.

אשתי והתינוק היו בבית, והבנתי שאני הוא זה שצריך לנסוע להביא את הדיסק. בחיידר שבו אני מלמד, יש מלמד שמתגורר בירושלים, ולוקח אותי טרמפ בכל פעם שאני מבקש ממנו. התקשרתי אליו, אבל הוא לא ענה לשיחה. בלית ברירה יצאתי לתחנה לחכות לאוטובוס. חיכיתי וחיכיתי, והוא לא בא.

בינתיים אירע רצף אירועים נפלא: אחת מעובדות בית החולים שמתגוררת בביתה, התקשרה לאשתי ושאלה אותה: "אני נוסעת הביתה ברכב, רוצה שאקח אותך?"

"אני כבר בבית", ענתה לה אשתי, "אבל תעשי איתי חסד גדול יותר, אם תעלי למשרד שבקומה השנייה ותיקחי בשבילי את הדיסק של הצילומים". העובדת נענתה לבקשה ולקחה את הדיסק. או אז התקשרה אליי אשתי ואמרה לי, "הדיסק בדרך אלינו, לא צריך לנסוע!" אח, כמה טוב שהאוטובוס איחר ולא הגיע!

רגע אחר כך התקשר גם המלמד: "אני עדיין כאן בעיר, ראיתי שהתקשרת אליי, רוצה שאקח אותך לירושלים?" אמרתי לו שבסוף לא צריך. כמה טוב שכאשר התקשרתי אליו הוא לא ענה לי!

אילו היה עונה, הייתי נוסע איתו ומכלה את זמני וכוחי, בשעה שהקב"ה כבר ארגן לנו דרך הרבה יותר קצרה להביא את הדיסק עד אלינו.

כאן אני רוצה לספר סיפור נוסף:

הניתוח של בני הלך והתקרב. כשהוא נולד, הוא המשיך לחיות עם המום, אבל סבל. הנשימה שלו הייתה כבדה, והדם לא התנקה כמו שצריך. אבל, כאשר מדרגים את מידת הדחיפות של ניתוח התיקון

שהוא צריך לעבור, מתברר שיש דחופים ממנו. הרופאים אמרו לי שאם התינוק מחזיק מעמד, עדיף לחכות שיגדל מעט, כי כך סיכויי ההצלחה של הניתוח יהיו גבוהים יותר, והתוצאה תחזיק מעמד זמן רב יותר.

חיכינו. עברו כמה חודשים, והתאריך לניתוח נקבע בחודש ניסן, לפני פסח. יום לפני התאריך הגענו לבית החולים כדי להכין את התינוק לניתוח. זה היה יום מתיש וקשה, עברנו מרופא לרופא ומבדיקה לבדיקה, ובכל בדיקה חיכינו בתור, ואחר כך חיכינו לסיכום שלה, בכל בדיקה היה עלינו להיות עם התינוק ולהרגיע אותו. בסופו של יום מתיש ביותר, ארוך כאורך הגלות, התקשרו אלינו מבית החולים כשאנו עדיין בדרך הביתה, ואמרו: "מחר אין ניתוח".

"אבל הניתוח נקבע למחר! מה פירוש 'אין ניתוח'?"

"יש ניתוח דחוף יותר לתינוק שנולד עכשיו. בשבילו זה ניתוח מציל חיים, וחובה לעשות אותו מיד כשהוא נולד. אנו מתנצלים".

אילו הם היו ממשיכים עם התקליט הקבוע 'סליחה על ההמתנה ותודה על הסבלנות', זה היה עלול לפוצץ ממש, אבל הם התחשבו ואמרו רק שהם מתנצלים. יפה מצידם.

אמרנו 'גם זו לטובה', ואפשר לומר שדי התאמצנו להגיד את זה, שהרי הלב של התינוק שלי אינו שלם, ואני צריך לומר זאת בלב שלם... אבל בסופו של דבר התגברתי על האכזבה המרה, ואמרתי לאשתי שזה דווקא טוב, כך יהיה לנו ערב פסח רגוע. נחכה לאחרי פסח.

נקבע תאריך חדש לניתוח, אחרי פסח. הגיע היום שלפני כן, ואנו עשינו את דרכנו עם התינוק לשעות ארוכות של הכנה, בדיקות, תיאומים, חתימות וטפסים. ושוב אותו סיפור! בערב אומרים לנו: "אל תבואו מחר. יש ניתוח חירום".

זה כבר היה מעל לכוחות. בפעם הקודמת עוד היה בי הכוח לחזק את אשתי, אולם הפעם אני בעצמי נזקקתי לחיזוק, ונכנסתי לרבי שלי.

הרבי השתתף עימי בכאב ובקושי, וסיפר לי מעשה בר' שלומק'ה מזוועהיל זי"ע:

ר' שלומק'ה היה צם פעמים רבות. פעם אחת, בתחילתו של יום צום, השכם בבוקר, חש חולשה, והרגיש שהוא חייב לשתות כוס תה. הוא ביקש מהנכד שלו, מרדכ'ה, שיביא לו כוס תה. הילד לקח את הכד, רצה למלא אותו במים מהבוה, אבל הכד נפל. אך זמן עד שהצליח להוציא את הכד מהבוה. ביקש לחמם את המים, אבל הפרימוס לא פעל. בכל שלב נתקל הנכד במניעות שונות ומשונות, ועד שכוס התה הייתה מוכנה, כבר שקעה השמש...

אחרי השקיעה ניגש מרדכ'ה לר' שלומק'ה עם כוס התה, וליבו שבור מכל התקלות וכל העיכובים. אמר לו הרבי: מרדכ'ה, כך היה צריך להיות!

"כך היה צריך להיות". הרבי אמר לי את המילים האלה, שוב.

מזונות אינם מצויים תמיד לבעל האלכימיה. רק לבעל הביטחון מובטחת המחיה.

תָּרוֹן שְׁבָעָה. מְזוֹן לְשִׁבְעָה. לְבַעַל הַכִּימְיָה מְחִסוֹר לְפַעְמִים יִרְעֵב לְמְזוֹן. בְּעֵת צָר וְרִזּוֹן. וְלֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת דָּמִים וְהַבּוֹטֵחַ - בְּטוּחַ. שׁוֹלְחָנוּ פְּתוּחַ. שְׁפַע שְׁבַע כָּל הַיָּמִים בְּכָל מְקוֹמוֹ וְזַמְנוֹ. לֹא יִחְסַר מְזוֹנוֹ. אֲשֶׁרִי הַבּוֹטֵחַ תָּמִים

פתיחה (א"א)

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ×

תפקיד מותאם

כל אדם הגיע לעולם כדי למלא תפקיד, השונה מתפקידו של חברו. יש אחד שתפקידו לעבוד על מידת הביטחון, לבטוח שיקבל את הטוב בעבורו ולהיווכח בישועתו. התפקיד של האחר הוא לחיות נגד טבעו - לא לקבל את מה שרוצה, להאמין שזהו רצון הבורא ולהסכים לגזירה באהבה. בעל חובות הלבבות מזכיר זאת בהקדמה לשער הבטחון, בתועלת האחרונה.

ייתכן שאדם זכה כבר בגלגול הקודם לעמוד בניסיון הביטחון, וכעת הוא עולה בדרגה: הקב"ה מונע ממנו את מה שהוא רוצה או זקוק לו, כדי שיתמודד בניסיון חדש - להשלים עם רצונו של מקום, ולקבל את הנתונים.

לפעמים כדי לעמוד בניסיון נדרשת עבודה על המידות. אדם צריך לעבוד על הענווה והכניעה לרצונו של הבורא, ורק אז יוכל להתמודד עם קבלת רצון ד' ועמידה במידת הביטחון.

ניגש אליי אברך, ושאלתי עימו: כבר מספר חודשים הוא עובד על מידת הביטחון, בביטחוני שעד ראש חודש סיוון הוא יקבל משרה תורנית. הוא מאמין שביכולת הבורא להעניק לו את המשרה המבוקשת. בפועל, זה לא ממש זורם לפי התוכנית. אמנם יש לו מספר הצעות עבודה, אבל התפקיד שהוא מצפה לו, עדיין לא הוצע לו. קשה לו עם זה, ומבולבל. הוא התאמץ כדי להחזיר בעצמו את האמונה שהקב"ה יכול לעשות זאת, אולם זה לא קרה.

עניתי לו, שעצם קבלת המצב באהבה עשויה להביא את הישועה, כפי שכתוב בתהילים פרק ל"ז, שהענווים הם אלו שירשימו ארץ. יחד עם זאת, אמרתי לו שלעולם לא יפסיק לעבוד על מידת הביטחון, גם אם הישועה אינה מגיעה, אבל - בלי לחץ.

בנוסף, הצעתי לו לבדוק עם עצמו מדוע התפקיד והמשרה כל כך חשובים לו, מה מעיק עליו בהיעדר המשרה שלא הגיעה. לפעמים הכבוד הוא שדוחף ומניע את האדם, מבלי להתייחס לשאלה האם התפקיד מתאים לו או לא. במקרים כאלו כדאי לשנן שהכול הבל הבלים, וכן לשנן מאמרי חז"ל שמסייעים להירגע מהאכזבה.

מעבר לכל זה, ציינתי בפניו, ייתכן שהוא נועד לתפקיד אחר בחייו - להאמין ולבטוח בבורא גם לאחר שלא קיבל את מה שרצה, ולקבל את המצב באהבה!

הדחייה של הניתוח, הדחייה החוזרת, כל הטלטול והקושי והכאב - "תדע, כך זה היה צריך להיות!"

השכנים והמכרים שמעו על הדחייה הכפולה של הניתוח. אנשים דיברו על זה, והעניין התפרסם. עסקן מוכר התקשר אליי ואמר לי, "אני מריח כאן פרוטקציות. מה זה הדבר הזה, שפעם אחר פעם דוחים אותך?! מן הסתם יש אנשים שמצליחים להיכנס בדלת האחורית. תן לי פרטים, ואני אראה איך לדחוף אותך כמו שצריך".

הוא היה נחוש ומלא מרץ לעזור. הודיתי לו על כך, אבל אמרתי, "אני לא דוחף שום דבר. כך היה צריך להיות. נקבע לנו תור חדש, ואנחנו נלך לפי הסדר".

כעבור כמה ימים סיפרה לי אחותי, כי לשכנים שלה נולד תינוק עם מום בלב, וניתוח מידי הציל את חייו. "פגשת אותם?" היא שאלה אותי.

"מתי היה הניתוח?" שאלתי, והיא ענתה. התברר שזה היה באותו יום שהניתוח של הבן שלי היה אמור להיות.

לא מדובר בניתוח פשוט. ניתוח לב זהו תהליך מסובך שמצריך צוות שלם. עכשיו הבנתי שאלו הייתי מתעקש ומפעיל לחצים מצד כל מיני גורמים, ייתכן שהיו מנתחים את הבן שלי, אבל חלילה וחס, על חשבון חייו של תינוק אחר! זו הייתה הארה משמיימת. זכיתי לראות בעיניים איך הכול מחושב ומדויק ממרומים. כך היה צריך להיות.

× אלפים כנגד מאות ×

מספר ר' אליהו ביג'אוי מבית שמש:

כבר כמה שנים אני זקוק למשקפיים. בזמנים שהייתי הולך לעבודה זה לא כל כך הפריע לי, אבל עכשיו, כשברוך ד' אני זוכה לחבוש את ספסלי בית המדרש וללמוד בכולל, אני חייב אותם. כשלומדים גמרא צריך לראות היטב.

יש לי מספר גבוה, ועם עוד כמה נתונים, מטפס המחיר של המשקפיים שאני צריך לאלף וחמש מאות שקלים, זהו סכום נכבד, שזמן רב דחיתי את ההוצאה שלו.

יום אחד, כאשר הלכתי למכולת, ניגש אליי יהודי ואמר לי: "אני צריך לקנות משקפיים לבן שלי, ואין לי כסף. תוכל לעזור לי?"

אמרתי לו "כן", כיוון שיש סכום של מעשרות שעליי להפריש לצדקה, "אבל אין לי כאן מזומן, רק אשראי. אני יכול ללכת איתך לחנות ולשלם ישירות למוכר".

ברוך חשבת, שלא כל כך פשוט לגשת לאנשים ולאסוף מהם את הכסף למשקפיים. זה אורך זמן, ומי יודע עד מתי הבן שלו יצטרך לחכות. לכן כשנכנסתי לחנות המשקפיים אמרתי למוכר שייקח ממני את כל התשלום עבור המשקפיים של הילד, בתשלומים.

ברוך ד', המשקפיים נרכשו, ואז פניתי בתפילה לד', שכשם שזכיתי לעזור לילד יהודי ולקנות לו משקפיים בשלמות, כן יעזור לי שיהיו לי משקפיים בקרוב.

עברה תקופה קצרה, וגיסי שעובד בחנות משקפיים מתקשר אליי, "בוא תבחר לך משקפיים".

אחרי השיעור באתי לחנות. כבר לא היו שם אנשים, וגיסי אמר לי, "תבחר מה שאתה רוצה, אני משלם הכול מכספי מעשרות".

ראיתי בחוש מידה כנגד מידה. שילמתי לילד משקפיים של כמה מאות, והקב"ה שלח לי משקפיים באלפים.

היכל הנגינה

ר' מאיר סטאריק: אני נזכר בחתונות שנערכו בתקופת הקורונה... היו אז אתגרים לא פשוטים שעיימו התמודדנו מדי לילה. פעם האורגניסט לא הגיע, פעם אחרת הייתה זו ההגברה. אני זוכר חתונה אחת שבה המשטרה הגיעה כמה פעמים. זו הייתה חתונה בירושלים, והמתופף לא הסכים להעמיד את התופים, מחשש שיחטוף קנס. התחלנו לשיר, כשהמתופף עושה את הקולות של התופים במיקרופון לצד ה'איש בס' - זה שמשמיע קול דמוי נגינה. כך עמדנו ושרנו חתונה שלמה. הייתה שם שמחה אדירה, יותר מבכל חתונה רגילה.

ר' יעקב דסקל: הגענו למוסד רפואי כדי לשמח את השוהים בו. באחד החדרים ישב אדם מבוגר שלא הסכים להסתכל עלינו. אתם מפריעים לי!" הוא אמר.

התחלתי לשיר, והוא לא התייחס. אך לפתע הוא הסתובב אליי, "אתה יכול לתת לי איזה 'יוסליה'?" כמובן באותו רגע פצחתי ביצירה של החזן הנודע יוסליה רזנבלט, לא זוכר אפילו איזו, ומאז השתנתה כל התמונה, והתחלנו להגיע אליו כל שבוע. הוא היה זקוק לזה ממש כמו אוויר לנשימה.

יש לי סיפור נוסף: באותו יום ידעתי שבערב עלי לשיר בחתונה, אולם גרוני היה צרוד, הקול פשוט אבד. עבור בעל מנגן, הדבר המפחיד ביותר הוא לאבד את הקול ביום של אירוע. נזכרתי אז באפיזודה שהייתה לי עם כ"ק הרבי מוויז'ניץ שליט"א: היה זה בשמחת תורה, כאשר הרגשתי שהקול ממני והלאה. ניגשתי אל הרבי שליט"א ואמרתי לו, שלפי המצב לא נראה לי שאוכל לשיר ב'הקפות שניות'. הרבי מלמל כמה רגעים, ואז אמר לי, "רוממות קל בגרונום וחרב פיפיות בידם", כרומז לי שהשירה היא מהקב"ה ואל לי לדאוג. ואכן, בהקפות שניות כבר שרתי כרגיל.

בדרכי לחתונה, כשגרונתי צרוד עדיין, שוב ושוב שיננתי את מילות הפסוק, "רוממות קל בגרונום וחרב פיפיות בידם". כך כמה פעמים, עד שנוצר לי שיר על המילים... בשיר הזה 'חיממתי את הגרון, וכשהגעתי לחתונה כבר יכולתי לשיר.

(מתוך מדור 'בחזית האמונה')

לא חייבים להיות שדכן

בכולל שלי יש כמאה אברכים בכל מיני גילים. מהם צעירים שזה עתה נישאו, מהם אבות לילדים קטנים או גדולים, ויש גם אחרים שכבר מחתנים את ילדיהם. עם חלקם יש לי קשר קרוב, בעוד עם אחרים הקשר מסתכם בכך שאנחנו מברכים זה את זה לשלום. יום אחד ניגש אליי אחד מהמבוגרים שבחבורה, מאלו שאין לי איתם קשר כל כך קרוב, ושאל: "אולי אתה יכול לעזור לי בשידוכים?"

"לא יודע", עניתי מיד. "אני לא שדכן, ואין לי מושג איך אפשר לעזור בשידוכים." "אני חושב שאתה כן יכול לעזור", אמר האברך. "יש לי בבית כמה בנים בוגרים, ונראה לי שאתה תוכל לעזור לי."

עיקמתי את פי כלפי מטה בתמיהה, "למה נראה לך שאוכל לעזור?" "תראה", פתח האב, "אני מבין למה בדרך הטבע הבנים שלי מתעכבים. יש להם כמה נקודות, שבציבור שאליו אנו משתייכים, הן מהוות בעיה. אבל אם ניגש לאנשים בסגנון אחר, מעדה אחרת, הם יתייחסו לזה באופן שונה. שם, בקהילה איקס, זה לא נחשב לבעיה, ואני חושב שאפשר למצוא שידוכים לבנים שלי מקרב הקהילה הזאת. אני רוצה לבקש שתנסה להציע אותם לאנשים שם."

"אין לי קשר לקהילה הזאת", התפלאתי. "כמו שזכור לי, יש לך קשר. פעם גרת בעיר אחרת, קרוב לאנשים מהקהילה." "זה היה מזמן."

"בכל זאת", אמר לי האב, "תנסה לעשות משהו." הנהנתי בראשי באופן לא מחייב, ושאלתי: "למה פנית דווקא אליי?" והוא ענה לי בתמימות: "יש לי כמה ילדים שצריכים שידוך, ואני חייב לעשות השתדלות. חשבתי שאתה מכיר אנשים שעשויים להתאים, ולכן פניתי אליך. זו ההשתדלות שלי, ומי שמשתדל, הקב"ה שולח לו סייעתא דשמיא."

השיחה שלנו הסתיימה בזאת. בתחילה חשבתי שאין לי כל קשר לעניין, אבל בהמשך עלה בדעתי לשאול את אחותי האם היא מכירה מישהו מתאים. התקשרתי אליה, והיא אמרה לי שאין לה הכרות עם משפחות מהקהילה, אבל היא מכירה שדכנית.

היא תעביר לשדכנית את שמו של האברך ואת פרטיהם של ילדי, ואולי יצא מזה משהו. סיימתי את השיחה בהרגשה שלא עשיתי משהו מועיל. זה היה נראה לי כמו בדיחה, שיהודי ניגש אליי ועושה אותי שדכן, ואני מגלגל את השדכנות למישהו אחר.

עברו חודשיים, והנה, הרינה עוברת בכולל. חברים ניגשים לאותו אברך ומאחלים לו מזל טוב. כן כן, הבן שלו התארס. עם מי? - עם בת למשפחה מהקהילה שעליה דיברנו. ומי השדכן? - השדכנית שאחותי דיברה איתה.

התרברר שהשיחה הזאת כן הייתה משמעותית! זו הייתה התחלה, החולייה הראשונה בשרשרת הניסים שהובילה לשידוך.

אין זאת אלא האמונה התמימה של האבא הצדיק. יהודי שעושה השתדלות מתוך אמונה, והקב"ה שולח לו סייעתא דשמיא.

ד' יודע שאני רוצה

מספר ב' י' מירושלים:

אילו פי מלא שירה כים, אין אני מספיק להודות על הניסים ועל הנפלאות. ברוך ד', בליל שבת פרשת ויצא זכיתי לחבוק תינוק - בני היקר. תינוק בריא ושלם. היינו נרגשים מאוד, לילה כיום יאיר. את שארית הלילה עשיתי בהדסה הר הצופים, נים ולא נים, ורק לפנות בוקר חפסה אותי שינה.

כשהתעוררתי, רציתי ללכת למקווה לפני התפילה. השעה הייתה עשר דקות לפני השעה עשר.

ידעתי שהמקווה הקרוב ביותר נמצא במרחק הליכה של רבע שעה. המקווה בוודאי נסגר בעשר, אבל הרגשתי שכוחותי לא יעמדו לי להליכה מהירה. ידעתי שאין לי אפשרות להיות במקום לפני עשר, ושאלו אגיע והמקווה יהיה סגור, אצטרך ללכת זמן וכוחות בחיפושים אחר המפתח. אמרתי לעצמי: הקב"ה יודע שאני לא יכול להיות במקווה לפני עשר! והקב"ה

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

אמי התפלאה, "מה פתאום החלטת להתפלל דווקא על הבן שלי? יש לנו במשפחה המורחבת בחורים יותר מבוגרים".

"הרבי אמר שאתפלל דווקא עליכם", ענתה החברה. אמי שתחי' עוסקת בעזרה לאנשים בכל מיני תחומים. הבן של החברה שלה הוא בן יחיד שנוגד אחרי תפילות רבות. בשעתו אמי עזרה להם מאוד. עתה, עשרים שנה לאחר שנוגד, נכנס עם אביו לרבי מויז'ניץ-מונסי זצוק"ל וביקשו ברכה לזיווג. אמר להם הרבי, שיתפללו במשך ארבעים יום שיתארו בן של מישהו שהיטיב להם, ויקוים בהם מאמר חז"ל שהמתפלל על חברו - נענה תחילה. היא סיימה לספר את הסיפור, וביקשה: "תני לי את השם המדויק של הבן שלך, ואתפלל עליו".

אמרה לה אמי, "טוב, אם את מתפללת על הבן שלי, גם אני אתפלל עליכם. תני לי את השם המדויק של הבן שלך, ובלי נדר ארבעים יום ואומר לזכותו שיר השירים".

החברות החליפו שמות, וארבעים יום של תפילות החלו. ביום הארבעים (!) - למרות אי אילו עיכובים ומחשבות שהיו, לחכות למחר - אח שלי התארס! השמחה הייתה גדולה מאוד. זאת מתיקות נפלאה ומיוחדת, לראות שהתפילות פועלות, והישועה מגיעה בדיוק ביום הארבעים.

בתוך השמחה הגדולה נשמע צלצול טלפון. החברה ממונסי התקשרה לאמא שלי ואמרה לה בהתרגשות גדולה מאוד, "מזל טוב!"

אמא שלי הייתה בטוחה שהיא אומרת לה 'מזל טוב' על אחי, ושאלה אותה, "איך את כבר יודעת שהבן שלי התארס?" כאן החברה התרגשה עוד יותר, "הבן שלך?! ואני מתקשרת לספר לך שהבן ש-ל-י התארס!!!"

באותו יום. באותו זמן. ממש פלאי פלאים. אבל זה לא נגמר כאן. התפילות המשיכו ופעלו עוד ועוד, ותוך תקופה קצרה, כל הבחורים במשפחה שחיכו לזיווג - התארסו. סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל.

יודע שקשה לי עכשיו להתחיל לחפש את המפתח!

זמן קצר לפני כן זכיתי לשמוע מרבי דברי חיזוק. הוא דיבר על כך שיש לנו בשמיים אבא טוב. שרוצה בשבילנו רק טוב, ודואג לנו כל כך. עכשיו זכרתי זאת וחשבתי באמונה תמימה: הקב"ה יודע שאני רוצה ללכת למקווה. הוא יודע שאין בי כוח למהר את פסיעותי. אז אנא ד', תכין לי את המפתח, שלא אצטרך לחפש אותו!

ככה ביקשתי באמונה. הלכתי בקצב הרגיל שלי, בלי לרוץ, ואכן הגעתי אחרי השעה עשר. אמנם, המקווה היה פתוח! ועד שיצאתי משם - עדיין לא באו לנעול את המקום. הקב"ה קיבל את תפילתי! חזרתי לבית החולים בהודיה לד' גם על זה. בהמשך יום השבת שוחחתי עם מישהו שמצאתי שם, וסיפרתי לו איך הקב"ה עזר לי והשאיר לי מקווה פתוח אחרי השעה עשר...

"אין דבר כזה", אמר לי בן שיחי. "זה לא שמישהו שכח לנעול את המקווה. אני מכיר את המקום היטב. בכל שבת השער האוטומטי ננעל בדיוק בשעה עשר-אפס-אפס. אבל בדיוק בשבת הזו היו בעיות בחשמל והשערים לא עבדו".

בדיוק! הקב"ה סידר לי מראש שאוכל להגיע למקווה. תראו מה זה כוח של אמונה פשוטה.

× ארבעים וארבעים ×

מדבר בן למשפחת אונגוואר שבסקוויא:

המעשה שאני רוצה לספר כאן, כך היה:

אח שלי היה בשידוכים די הרבה זמן. ההורים שלי לא דאגו, אולי קצת; בכל זאת, הוא כבר היה בן עשרים - אצלנו זה לא גיל צעיר - ובמשפחה המורחבת שלנו היו עוד תשעה בחורים שהתעכבו בשידוכים.

יום אחד התקשרה לאמי חברה שלה, וסיפרה לה שהיא מתכננת להתפלל על אח שלי ולהזכיר אותו לזיווג הגון במשך ארבעים יום בציונו של הרבי מריבניץ זי"ע.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
**ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM**

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

של ליל שישי. הוספתי שבכולל זקוקים לשפע.

היהודי ניגש לרב ובידו ערימת דולרים, אולם ראש הישיבה סירב ליתול את הכסף, וסימן לאיש שיעביר לי את התרומה. בהמשך ניגשתי לחלפן כספים וסיפרתי שהכסף זוהי תרומה המיועדת לאברכי הכולל. החלפן התפעל, והודיע שאינו נוטל לעצמו את העמלה הקבועה על סך אחוז וחצי.

בשבוע שלאחר מכן הגשתי למשגיח את הסכום - 6,300 ש"ח בדיוק, וסיפרתי את העובדות. הוא נדהם. היה זה הסכום המדויק שנטל כהלוואה בשבוע הקודם. ראינו עין בעין את ההשגחה הפרטית!

ברכה מרובה,
חיים שמעון רביע, ראש כולל 'תורת יוסף' בביתר עילית

ברכת מזל טוב על הגיליון המחודש והמורחב. קראתי את גיליון 185 מתחילה ועד סוף. ממש עונג ושמחה. אין כלי נאה הימנו לשיתוף ביד ההשגחה שראיתי במו עיניי:

כמי שמקורב מאוד למרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי משה צדקה שליט"א, ראש ישיבת 'פורת יוסף', למדתי אצלו בכולל ליל שישי ולמחרת בבוקר. לאחר מכן היינו יוצאים עם ראש הישיבה לכותל המערבי לתפילה על הכלל ועל הפרט.

המשגיח בישיבה-קטנה היה מחלק לאברכים את הכסף בכל ליל שישי, סמוך לנץ החמה. באחד מלילות שישי פנה המשגיח לראש הישיבה, וציין שקופת הכולל זקוקה לסכום גדול.

כשהגענו לכותל, הצעתי להוסיף פרק תהילים להצלחת הכולל. בסיימי את המשפט פניתי לאחד המתפללים, והמלצתי לו שייגש לקבל ברכה מראש ישיבת 'פורת יוסף', הנתון כעת לאחר לימוד

דידוק של שיעון

מספר אליעזר ויספיש:

השיעון שקבלתי ליום ההלדת של גיל שמונה, ליה אותי בנאמנות במשך שנה וחצי. הוא עזר לי להזדרז בכל בקר; הזכיר לי לכבד הורים ולחזור הביתה בשעה שאמא בקשה; וכל מה שהתרגלתי אליו, הרגשתי שבזכותו אני מנצל את הזמן יותר ויותר. מוכן כמה הפריע לי, כשיום אחד הוא נתקע והפסיק לעבד.

מספר ימים חלפו; עד שהגיע ערב פנוי שבו יכלתי לקחת את השיעון לתקון בחנות השעונים. מוכר השעונים לקח ממני את השיעון, העיף בו מבט ואמר: "שלשים שקלים". עמדתי והמתנתי שהוא יתקן, אך הוא היה עסוק מאד ואמר: "כשזה יהיה מוכן, נתקשר".

עברו כמה ימים נוספים, בהם חסרונו של השיעון הציק לי מאד. והנה סוף סוף התקשר המוכר ועדכן שהשיעון מתקן. רגע לפני שייצאתי לחנות, בקשתי מאבא שלשים שקלים עבור התקון.

אבא נתן לי שני שטרות של עשרים, שהם יחד ארבעים שקלים. זה מה שהיה לו באותו זמן. אמרתי "תודה" ומהרתי לצאת. כשהגעתי לחנות ובקשתי מהמוכר את השיעון שלי, הוא בקש ארבעים ש"ח.

"אמרתי שזה יעלה שלשים!" התפלאתי.

"אתה צודק, ילד", המוכר דוקא זכר. "אבל התקון היה מרכב קצת יותר, ובחברה של השיעון אמרו שזה עולה יותר ממה שחשבתי..." כמעט הסתובבתי אחורה בצער, על שלשים השקלים שהבאתי אינם מספיקים.

ולפתע נזכרתי: איזו השגחה פרטית! עכשו הבנתי למה היה לאבא כסף רק בשני שטרות של עשרים, שהם ארבעים... כך קבלתי מיד את השיעון, ולא הייתי צריך לחזור הביתה בלעדיו, בעגמת נפש.

התזכרת שהצילה

מספר אנשיל מירושלים:

כשהייתי ילד קטן, הייתי ממתין שלש שעות בין אכילת בשרי לאכילת חלבי.

עברו השנים וברוך ד' גדלתי. יום אחד אבא אמר לי שאני כבר ילד גדול וגם בוגר, והגיע הזמן שאמתין שש שעות בין בשרי לחלבי. התרגשתי מהזכות הגדולה, וגם נהייתי מעצם המחמאה: כן, אני כבר כמו הגדולים! הרגשתי שיש לי כח להמתין, ושביעייתא דשמיא אצליח לשמור על ההפסקה הראויה בין מאכלי בשר למאכלי חלב.

אני אומר 'בסיעתא דשמיא', כי ספור שקרה לי זמן קצר אחרי שהתחלתי לשמור שש שעות, הזכיר לי היטב שלבדי אינני יכול שום דבר רק בסיעתא דשמיא - כשמוקבלים סיוע ועזרה משמים - יכולים לזכות לקיים מצוות בשלמות.

היה זה בשעת ערב. קראתי בספר כאשר משום מה הגיע לאפי ריח ארוחת הערב של אחי הקטן בן השנתיים. הריח גרם לי לקום וללכת למטבח. בדרך כלל אני מתחיל לאכל כשאחי כבר במטה, אבל כעת ראיתי שאמא שלי הכינה טוסטים טעימים, והחלטתי להצטרף לארוחה כבר עכשו.

נגשתי לטל ידים, ופתאום הטלפון צלצל. על הקו היה שימי חבר שלי. הייתה לו רק שאלה קטנה: "אנשיל, אולי אתה זוכר מתי סימנו בשורי?"

אופס! הספל נשטט מידי. ממך לא זכרתי שהיום אכלנו בחיידר ארוחה בשורית!

בזכות הטלפון הזה, שהגיע ממך בזמן, נצלתי זכיתי לשמור ולקיים את המצוה, בסיעתא דשמיא.

בגדי שבת מוכנים מראש

מספר ישעיה פריינד מויליאמסבורג:

היה זה בראש חודש תמוז. בערב יצאו ההורים שלי לחתונה של קרובי משפחה רחוקים, שהתקיימה בעיר שלנו. הם רצו לשוחח עם אח שלי ואתי, ולכן יצאנו ללוחות אותם.

צעדנו ודברנו; נהנים ממזג האוויר הנעים של הערב. הגענו אל האולם, אך לא חשבנו להכנס. התכנית שתכננו מראש הייתה, שההורים שלי יכנסו לומר 'מזל טוב', ובינתיים אחי ואני נחפה להם בכניסה לאולם.

לפתע אבא שלי אמר: "עכשו אני חושב שבפעם פן מתאים שתכנסו. נראה לי שבגלי השמחה ישמחו מאד לראות גם אתכם". "אבל, איך נכנסו! לא לבשנו בגדי שבת" - התחלתי לומר, ופתאום קלטתי שראש חודש היום! שנינו לבושים בחלצות לבנות חגיגיות!

כך היינו מארגנים בצורה המתאימה לחתונה, ויכלנו להכנס, לשמוח ולשמח.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראתה השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השופה) והקלט את הסיפור שלך.

תקציר: ר' יצחק נֶלַח את התפילין לבדיקה בעקבות מעשה שהתרחש שָׁנָה לפני כן - עובד גוי במשרדו נתפס על ידו בגניבה ומבקש לנקום בו על כך שנענש בשנת מאסר.

פרק 3 מתוך 4

מעצר או אוצר?

מה אתה מתפסם? מאיעים לי פצויות על שפטרתי אותי סתם כך מהעבודה...

גיד מורנינג, בוס! ... באתי לדרש את הפצויות שלי!

את מה? פצויות? על מה?!

תקופה ארבה חלפה מאז תפיסתו של ג'ון 'על חס', כבר כמעט הספקתי לשכוח ממנו, עד שבקר אחד...

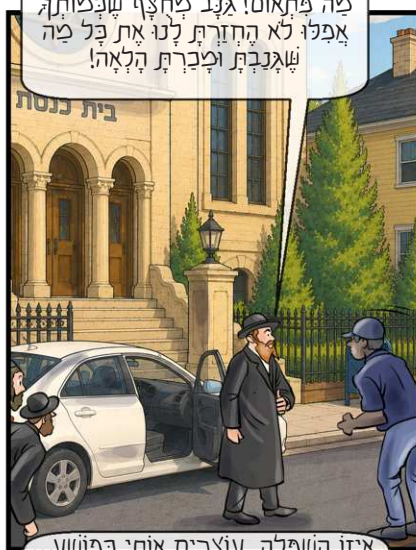
אתה עצור בעת באשמת תקיפה!

קשה לי להאמין שאכן היהודי אשם, אך מה אכפת לי שהוא יסבל קצת עד לברור הענינים...

הלו, פוליס? הצ'ל! מתקיפים אותי!

הוא הבה אותי...

מה פתאום! אגב מחצף נשכמותך אפילו לא החזרת לנו את כל מה שאגבת ומכרתת הלאה!

בעבר מספר שעות:

אין ברשותי שעות, אך בודאי הזמן עובר וחולף... רק שגיבואו לשחררני לפני השקיעה, שאספיק להניח תפילין!

בתא המעצר:

אני חייב להתחזק בידיעה שהכל לטובה, ושבודאי יש סבה שמימית למעצר המשפיל הזה...

ימי התרגיל שלי הצליח!

איזו השפלה, עוצרים אותי בפוטע... ואפילו תפלין אין בידי. הן נמצאות במו תמיד בתא הפרטי שלי שבבית הבנסת...

אוי וי, חייבים לעדכן את בני משפחתו של ר' יצחק דוידוביץ' על מעצרו!

כן, עליהם לדאג מידיית לעורך דין מנסה שיפעל לשחרורו!

מספר הרה"ח ר' יוסף מאיר משינסקי שליט"א:

בייב בכסלו תשפ"ג, שבוע לפני חתונת בתי, ניגש אליי ידיד ואמר: אם מישוהו שואל אותך איך אתה מחתן, תגיד לו שיש עוד מישוהו שמחתן באותו לילה, והוא משלם במקומך. שאלתי אותו למה כוונתו, והוא השיב: הרי אמרו חז"ל שהקדוש ברוך הוא, האב והאם - שלושתם שותפים באדם. אם כן, אתה והקב"ה מחתנים יחד את בתכם.

הדברים נכנסו לליבי כמסר משמיים. הייתי אז במצב כלכלי קשה מאוד, בלי כסף לחתונה ועם חובות גדולים. אך מאחר שאני עוסק הרבה בענייני השגחה פרטית, הבנתי שד' יתברך שולח לי חיזוק מיוחד לקראת החתונה. אמרתי לעצמי: את ההשתדלות שלי עשיתי, ומכאן הכול בידי. מאותו יום התחננתי בכל תפילה: ריבונו של עולם, הרי אתה שותף עמי בחתונה הזאת, אנא תדאג שיהיה לי לשלם לאולם, לתזמורת, לצלם ולקייטרינג, ושתהיה חתונה שמחה ומרוממת.

ואכן, יום החתונה היה היום הרגוע ביותר בחיי. הגעתי לאולם עם פנקס צ'קים, אלפיים שקלים במזומן, וחשבון בנק ריק. עדיין לא שילמתי כמעט לאף אחד. ובכל זאת נכנסתי רגוע, כי הקב"ה מחתן עימי.

בסופו של דבר הכול שולם בצורה מופלאה. אנשים טובים נשלחו לסייע, החופה הייתה מרוממת במיוחד, והגראמען במצווה טאנץ' היו כל כך מרגשים, זאת על אף שהגראמער שכח חלק מהדפים בבית...

בימי השבע ברכות האחרונים, שיצאו בחנוכה, קניתי לחתני חנוכייה גדולה ומפוארת. אמנם לא תכננתי לקנות לו, אך מכיון שד' שלח לי כל כך הרבה כסף בתקופת החתונה, נותר לי גם כסף בעבור חנוכייה לחתני. וכששאלו אותי איך אני רגוע כל כך, ענית: "הרי הקדוש ברוך הוא מחתן עימי באותו לילה!"

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 שלוחה 9/9

× **המקום:** ירושלים, שכונת גוש שמונים.

× **נקודת החלוקה:** בית הכנסת חב"ד, רחוב חנה.

יום שלישי. שעת אחר הצהריים. שמש נעימה מחממת את העיר ירושלים, מביאה רוגע ושלווה על המהלכים ברחובותיה.

אל בית הכנסת והשטיבלאך של חסידי חב"ד ברחוב חנה בעיר, נכנס זה עתה יהודי חסידי, בר אוריין ויודע ספר. מחפש הוא מעט מרגוע לנפשו, הן יום עמוס עבר עליו. יומו הגדוש החל במסירת שיעור דף היומי לבעלי בתים חשובים, היוצאים תיכף לעמל יומם; לאחר מכן, כמנהגו מדי יום, נסע להתפלל תפילת שחרית במקום אשר לא זזה שכינה משם, שריד בית מקדשינו - הכותל המערבי; בהמשך יצא לעשות לפרנסתו, במסגרת עיסוקו כר"מ ומחנך באחת מן הישיבות המפורסמות; וכעת, לאחר השעות הארוכות הללו, בהן אימץ את גופו, מוחו ועצמותיו - מחפש הוא קצת רוגע ושלווה לגופו ולנפשו.

רגליו מוליכות אותו לחב"ד-חנה, שם הוא ימצא כבר את כל מה שהוא צריך. כוס תה חמימה, משב רוח מרענן ודף גמרא. רוגע ושלווה, זה הסוד. גלוי ומפורסם, חב"ד של רחוב חנה.

וגם לכאן, למקום כל כך מרכזי, נגיש ומפורסם, מגיעה בשורת האמונה, הביטחון והשלווה.

הנה, המפיץ של עלוני 'השגחה פרטית' נכנס זה עתה להיכל המרכזי, בידו חבילת עלונים. בעוד רגע קט תונח החבילה על אחד השולחנות.

ולכשיצא המפיץ מן ההיכל, כבר תוכלו לראות את העלון בידיהם של יושבי בית המדרש, מתענגים על אותיותיו, מדוריו ותכניו. הדקות תחלופנה והערימה תלך ותיעלם.

אך המילים, התכנים והמדורים, לעד יישארו חקוקים בליבות הקוראים. מאמינים, בוטחים, שלווים.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזיח חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

הסיפורים ששינו את חייהם של רבבות אנשים

נעת בכל חנויות הספרים המובחרות

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

- × החפץ בעילום שמו הזקוק לישועה למעלה מדרך הטבע ומצפה לראות בעינים גשמיות שהוא האהוב לפניו יתברך
- × לסייעתא דשמיא בקניית ומכירת דירה ובמציאת מקום לעבוד עם מחשב מחוץ לבית כדרישת גדולי ישראל ולזכות לעוד ילדים צדיקים ועובדי ד' עם פרנסה ברווח
- × חנה בת אסתר - שתזכה לעוד הרבה בנים זכרים לעבודתו יתברך

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.